

„Végül egy szamaritánusnak is arra vitt az útja.
Amikor megpillantotta, megesett rajta a szíve.”

Július 10.: Évközi 15. vasárnap

A Szentmise olvasmányai:

- Mtörv 30,10-14**– Mózes Isten parancsainak megtartására buzdítja a népet, melyek nem elérhetetlenek, hiszen az emberek szívében lakoznak.
- Kol 1,15-20** – „Jézus Krisztus a láthatatlan Isten képmása, minden teremtmény elsősülötte. Mert benne teremtett mindent a mennyben és a földön...”
- Lk 10,25-37** – A főparancs: a szeretet parancsa; cselekedeteinket a felebarátunkkal szemben az irgalmasság gyakorlása vezesse.

Örömhír

A Főparancs: „*Szeresd Uradat Istenedet, teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes erődből, és teljes elmédből, felebarátodat pedig, mint saját magadat.*” Szíved, lelked legmélyéből térj meg Istenedhez, és tartsd meg a törvényeket, melyeket az Úr adott, melyek egészen közel vannak hozzád: a szádban és a szívedben. Mózes arra inti a népet, hogy engedelmeskedni kell az Úr, az Isten szavának.

Mert ez által nyerjük el az örök életet. Jézus ebben erősíti meg azt a törvénytisztelő embert, aki

hozzá fordul, és arról kérdezi, mit mond a törvény arról, hogyan nyerhető el az örök élet? De a törvénytudó tovább is kérdez. „*De hát ki az én felebarátom?*” A kérdésre Jézus példázattal válaszol, mégpedig az irgalmas szamaritánus történetével. Sokszor és sokat idézett részlet ez Lukács evangéliumából. Mert az irgalmasság definícióját olvashatjuk ki belőle. Az a felebarát, aki irgalmasságot cselekszik a másikkal. Bárhol és bármikor. Nem a saját érdekeit nézi, nem is közömbös, hanem egyszerűen csak segít. Önzetlenül.

A napokban több elhunyt testvérünket kísértük utolsó útjára. A gyászmisén elhangzik egy zsoltár: „*Irgalmas az Úr és jóságos, hosszantűrő és nagyirgalmú. Nem bűneink szerint bánik velünk, és nem gonoszságunk szerint fizet vissza.*” (103. Zsolt 8-10) Jézus példázatában ez az irgalmasság és jóság ölt testet. A szamaritánus (akik, mint korábban már említettük, a zsidókkal igen ellenséges viszonyban voltak) az egyetlen, aki a rablók által jól helybenhagyott embert észrevette az útszélen, és nem tett úgy, mintha az ott sem lenne. Megállt, s „*megesett rajta a szíve*”. A szív mozdult, érzett, majd az érzést a test mozdulata is követte és cselekedett: így lehajolt hozzá, megtisztította olajjal sebeit, s be is kötözte. Sőt nem hagyta magára, hanem magával vitte egy vendégfogadóba és gondoskodott róla. Nem nézte, ki ez az ember, nem számított mi a bűne, milyen szánalmas, Istentől távoli életet élő-e, ő csak a szenvedő, segítségre szoruló embert látta benne. Felebarátként bánt vele, még ha nem is ismerte. Szívében jóság lakozott, türelemmel, odafigyeléssel fordult az idegen felé, és nem aszerint mérte idejét, energiáját, hogy mit kaphat ezért cserébe. Úgy bánt vele, mint a legkedvesebb szerettével, és irgalmasságot cselekedett. Mert akinek a szívében valóban irgalmasság lakozik, nem kérdezi, hogy ki az, akinek szüksége van a segítségre, hanem azt kérdezi, mire van szüksége annak, aki épp bajban van.

„*Boldogok az irgalmasok, mert ők irgalmasságot nyernek.*”

A példázat mindannyiunk élettörténete is lehetne egyben. Jeruzsálem, ahonnan a történetben szereplő ember elindul, az igazság és béke városa. Jerikó, ahová viszont tart, ezzel szemben a bűn és romlás városa. Így vagyunk ezzel sokszor mi is. Eltávolodunk Istentől, a békesség Urától, s hazug, elkeseredett életet élünk. Istentől még távolabb élők azonban még meg is bántanak, elrabolják örömeinket, s mi ott vergődünk csalódottan, összetört szívvel, az élet egy elhagyatottnak hitt mellékútján. A pap és a levita nem segített a példázat szerint. A pap feladata, hogy Istent szolgálja az oltárnál, hogy áldozatot mutasson be, hogy a törvényre, Isten parancsaira tanítsa a népet. A levita feladata az áldozati állatok előkészítése, a templom körüli szolgálat. Az ő igazságuk a farizeusok és az írástudók igazsága. Manapság sincs ez másképp. Hányszor találkozunk azzal, hogy épp akiben a leginkább megbízunk, pont az árul el, vagy akitől a leginkább várunk a segítséget, épp az nem teszi. A harmadik ember segít, a szamaritánus. Úgy hajol le a segítségre szoruló emberhez, mint ahogy Isten lehajolt Fia, Jézus Krisztus által az elveszett emberhez. Jusson eszünkbe mindig ez a harmadik.

Túrmezei Erzsébet: A harmadik.

Valamit kérnek tőled. Megtenni nem kötelesség. Mást mond a jog, és mást súg az ész. Valami mégis azt kívánja: Nézd! Tedd meg, ha teheted. Mindig arra a harmadikra hallgass, mert az a szeretet.

Fáradt vagy. Léptél már százat. Valakiért még egyet kellene. De tested, véred, lázad. Majd máskor, - nyugtat meg az ész. És a jog is józanságra int. De egy szelíd hang azt súgja megint: Tedd meg, ha teheted. Mindig arra a harmadikra hallgass, mert az a szeretet!

Valakin segíthetnél: Joga nincs hozzá. Nem érdemli meg. Tán összetörte a szíved. Az ész is azt mondja: Minek? De Krisztus nyomorog benned. És a szelíd hang újra kérlel: Tedd meg, ha teheted. Mindig arra a harmadikra hallgass: mert az a szeretet!

Ó, ha a harmadik egyszer első lehetne. És diktálhatna, vonhatna, vihetne. Lehet, elégnél hamar. Valóban esztelenség volna. De a szíved békességről dalolna. S míg elveszítenéd, bizony megtalálnád az életet. Bízd rá magad arra a harmadikra, - mert az a szeretet!

Július 11.: Nursiai Szent Benedek apát, Európa fővédőszentjének napja

A nyugati szerzetesség atyja. Az umbriai Nursiában született 480 táján, jómódú családban. Rómában tanult, majd elmenekült tanulótársainak erkölcsstelen környezetéből. 3 évig remeteként élt, majd megválasztották Vicovaro kolostorának előjárójává. 529-ben áthelyezte a kolostort Monte Casinoba. Megfogalmazta a Regulát, s ennek a rendi szabályzatnak az átvételével terjedt Európa-szerte a rend. A Regula a nyugati szerzetesség alapszövege lett. 547. március 21-én halt meg, de már a VIII. századtól a mai napon tartották ünnepét. Szent Benedek fiainak nagy szerepe volt Európa megtérítésében és kultúrájának kialakításában. A rend nagyon gyorsan elterjedt. 1220-ban III. Honoriusz pápa avatta szentté Benedeket, majd VI. Pál pápa 1964-ben Európa fővédőszentjének nyilvánította.

Forrás: Szentek Lexikona

Július 15.: Szent Bonaventura püspök és egyháztanító napja

„Buona ventura” = jó jövő.

1217-ben, Civita di Bagnoreggióban született. Kétéves korában súlyosan megbetegedett, anyja ekkor gyógyulásáért imádkozva Szent Ferencnek ígerte fiát. Gyógyulása után a helyi ferences kolostorban nevelkedett, majd 1235-1242 között Párizsban tanult. 1253-ban a teológia magistere lett. Aquinói Szent Tamással együtt küzdött a kolduló rendek jogaiért. 1257-ben a ferences rend generálisává választották. 1273-ban X. Gergely pápa kinevezte Albano bíboros püspökévé. 1274. július 15-én hunyt el Lyonban. 1482-ben avatták szentté. V. Sixtus pápa 1588-ban nyilvánította egyháztanítóvá.

Bonaventura számára a teremtett világ a kiindulás az Istenismeret felé. Az emberi szellem Istenhez emelkedésének első foka a természet, amely Isten nyomait hordozza. A második fok az Isten képét hordozó lélek önmagára figyelése; a harmadik a lélek túlemelkedése önmagán; az isteni lényeg szemlélése. Mint rendjének generálisa lezárta az ún. koldulóvitát a rend szigorúbb és engedékenyebb irányzatai között, kiegyenlítve a rendi alkotmányt, és megteremtette a Legenda major-t, mint Szent Ferenc hivatalos „Vita”-ját, miután a korábbi életrajzokat megsemmisítette.

Forrás: Szentek Lexikona